

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

•Ελλας και Αλβιών.— 'Η ώραιοτέρα γίνη.— Θάλασσα.— 'Η πνευματική ιδιοκτησία.— Τα έπιστηματικά ζηγού και αἱ οιγῆι τῶν ἐφημεριδῶν.— Λιοριόδες χωρίς σημειώσιν.— Καισέρεια δάσος— Τὸ Παρεῖο..: ήθικόν.— Οἱ ἀρχαῖοι χροῖ καὶ ὁ ἀρχαῖος γερουσιαστής.— 'Η ζώη τῆς χορευτείας.— Γυμνοὶ ήμικοι και τιναρίνοι ἀνήρικοι.— 'Η Αἴμιδός και ἡ ἐμψιονή της.— Γερουσιάνη μη Γερουσιάς.— Μία μις ἡμίγυμνος.— Χαρούμοσαι και εὐνοῦχοι.— Λογοκρισία και •Ελληνικὸς ψυρός.— Τὰ «παδιά» τοῦ Παπούα.



ΥΣΑΙ ήμας ἀπὸ τοῦ πουνηροῦ! Οἱ "Αγγλοὶ δύμοιογοῦντες ὅτι ὑπελείφθησαν τῶν Ἑλλήνων! Καὶ δὲν ἡττήθησαν μὲν εἰς τὰ ἀγωνίσματα — οἱ "Ἐλληνες ἀθληταί, πλὴν τοῦ Τσικλητήρα, εἶχον μίαν φοβερὰν κακοτυχίαν — ἀλλ' εἰς τὸ ζήτημα τῆς εὐπρεποῦς παραστάσεως κατὰ τὴν ὑποδοχὴν τῶν ξένων ἀθλητῶν.

Ἡ πτωχὴ Ἑλλὰς ἀκούουσα τοιούτον ἔπαινον ἀπὸ τὸν Ἀγγλικὸν κολοσσόν: ίδου νίκη τὴν ὅποιαν κανεὶς δεν ὑπελόγιζεν ὅτι θὰ ἐκέρδιζε ἐν Λογδίνῳ. Νίκη πολιτισμοῦ, ὑπερτέρα ἢ ἕαν ἐνίκα ὁ Σαντορινιαῖος ἢ ὁ Κουλουμπέρδας. Ἀλλὰ και ὁ Θεδὲς μᾶς ἀγαπᾷ. Διὰ νὰ μειώσῃ τὴν ἔπιτυχίαν τῶν ἀγώνων ἔξαπέλυσε τὰ σύννεφα και περιέλουσε ἀθλητὰς και θεατὰς — οἱ πρῶτοι πολλοὶ και οἱ δευτέροι δλίγοι — εἰς τρόπον ὥστε τὸ Ἀγγλικὸν Στάδιον νὰ ἀποκτήσῃ και δευτέραν λιμνοθάλασσαν χρήσιμον διὰ τοὺς ναυτικοὺς ἀγῶνας!

★

Ἡ πνευματικὴ ιδιοκτησία ἐπὶ τοῦ τάπητος! Εἰς τὸ συνερχόμενον προσεχῶς ἐν Βερολίνῳ συνέδριον θὰ ληφθοῦν μέτρα διὰ τὴν πληρεστέραν προστασίαν τῆς πνευματικῆς ιδιοκτησίας. Ἡ Ἑλλὰς ἐπισήμως θὰ μετάσχῃ, ἵνα ἐπισήμως διακυρῦξῃ ὅτι δὲν ἔχει νόμον προστατευτικὸν τῶν πνευματικῶν ἔργων! "Εχει τὸ πρότυπον αὐτὸ Βασίλειον πλημμυρήσῃ ἀπὸ νόμους, και μόνον τὸ πνεῦμα μένει ἔρματον τοῦ πρώτου καπήλου. Καὶ ὑπάρχουν μὲν ἀντιρρήσεις τινές, δοσοὶ ἀφορᾶ τὰς μεταφράσεις, τὰς ἀπαραιτήτους διὰ τὰ ἐπιστημονικὰ βιβλία και διὰ τὰς ἀτελευτήτους στήλας τῶν Ἀθηναϊκῶν ἐφημερίδων, ἀλλ' ἀφ' ἔτερου εἶναι τόση ἡ ἀνάγκη νὰ περιφρουρθοῦν τὰ συγγραφικὰ δικαιώματα τῶν πρωτόπων ἐλληνικῶν ἔργων, ιδίᾳ τῶν θεατρικῶν, ωστε δὲν πρέπει νὰ διστάσῃ ἡ Κυβέρνησις νὰ ὑποδέλη νομοσχέδιον, ἀφοῦ ἄλλως τε ὑπάρχει τοιούτον, ψηφισθὲν μάλιστα πρὸ ἔτῶν εἰς δύο ἀναγνώσεις ἐν τῇ Βουλῇ. Φαντάζομαι πόσον στενόχωρος, ἀν μη ἀστεία, θὰ είνε ἡ θέσις τῶν ἀντιπροσώπων τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ εἰρημένον συνέδριον!..

★

Κατορθώθη ἐπὶ τέλους και εἰς διορισμός, μη ἔχων καμμίαν σχέσιν πρὸς τὴν συναλλαγὴν και διὰ τὸ ὅποιον οὐδεμία σημείωσις βουλεύτου ἐδόθη. "Ενuchs ποιητής, πρακτικώτατος ἐν τούτοις, ὁ Δροσίνης διωρίσθη γενικὸς ἐπιθεωρητής τῶν δημοτικῶν σχολείων. Ὁ ὑπουργὸς κ. Στάχης ἐγκαίνιας τὴν νέαν ὑπουργείαν του μὲ πρᾶξιν ἐξέρχως... Ιαπωνικήν.

★

Χιλιάδες κορμῶν, ἐκατομμύρια κλάδων, φύλλων μυρμηκιὰ — μία ζωὴ γιγαντιαῖα, — ἐξηφανίσθησαν εἰς τὴν ἀδηφάγον μακρίν τῶν φλογῶν. Τὸ θέαμα — τὸ φαντάζομαι μὲ πόνον ψυχῆς — θὰ εἴχε τὴν βαθεῖαν μελγοχοίαν τῶν ἔρειπίων, θὰ ἀπέπνεε τὴν πνιγηρὰν πνοὴν τοῦ δλέθρου, δστις μὲ δαιμονιώδη ταχύτητα ἐνέκρωσεν δ, τι ἡ γῆ πυρήγαγε και ἀνέθρεψε.

Τὰ δένγρα — τέκνα τῆς γῆς — εἶναι τὸ σύμβολον τῆς γονιμότητος, τῆς στοργῆς τοῦ ἐδάφους πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς γῆς ἀνακύπτουν και ἐκτείνονται εἰς μαγικὰ συμπλέγματα και ὑψοῦνται καρτερικοὶ προστάται τοῦ ὁδοιπόρου και μεγαλόδωροι τροφοδόται τοῦ ἐργάτου. Κατὰ τῆς ώραίς, τῆς εὐεργετικῆς αὐτῆς βλαστήσεως, εὔρειν ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐκδηλώση μίαν ἀπὸ τὰς ἀγκαριστοτέρας και μοχθηροτέρας δρυμάς του. Τὸ ἔγκλημα τοῦ ἐμπρησμοῦ εἶναι τὸ σύσφιλότερον τεκμήριον τοῦ ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἐνυπάρχοντος κτήσους.

Ποία χαρὰ τῆς δράσεως και ποῖος θαυμασμὸς τῆς δημιουργίας η θέα ἐνδὲ δάσους. Αἰσθανόμεθα εἰς τὸ ἀντίκρυσμά του μίαν ψυχικὴν ἀνακούφισιν, ης μετέχει και τὸ κουρασμένον ἐκ τῆς ψευδοῦς ζωῆς τῶν μεγαλουπόλεων σῶμα. Τὸ δάσος εἶναι τὸ ποίημα τῆς Φύσεως. Δὲν ἔχει οὔτε τὴν παγερότητα τῶν δρέων, οὔτε τὴν ὑπουλότητα τῶν κυμάτων. Εἶναι τὸ δάσος ὑπερήφανον, ἀλλὰ και γενναιόδωρον, εἶναι πιστὸν και χαριτωμένον, ώθεῖ εἰς τὴν ἀγάπην, ἐμπνέει τὴν εὐλάβειαν. Πάντοτε τὸ δάσος ἐθεωρήθη ἀσύλον ἀπαραβίαστον, ἐνδιαιτήμα τῶν θεατρικῶν και γυμφῶν. Δάσους καταστροφὴ ἐσήμαινεν ιεροσυλίαν, προεκάλει τὴν μῆνιν τῶν Ὄλυμπίων. Σήμερον δ τελευταῖος κατασκολέπτης μὲ ἔνα πυρεῖον και δλίγα ἄχυρα εἶναι ίκανὸς νὰ φαλαρίωθῃ δόλοκληρον τὸ λεκανοπέδιον τῆς Ἀττικῆς, διὰ νὰ ἔχῃ πεντακοσίων μέτρων ἔκτασιν νὰ βοσκήσῃ τὰ γίδια του. Καὶ οὕτω μαζὺ μὲ τὰς ἄλλας ἐπιδημίας, τοὺς ἑλώδεις και τὸν τῦφον, καθέ καλοκαΐτρι ἐνσκήπτουν και αἱ πυρκαϊαὶ τῶν δασῶν. Καὶ ὑψοῦνται αἱ βραχγαὶ πλέον φωναὶ τῶν δημοσιογράφων και κινητοποιοῦνται λόχοι στρατοῦ και ἀνακρίσεις πυρετῶδεις ἐνεργοῦνται και τὰ δάση.. καίονται, οἱ ἐμπρησταί δὲν συλλαμβάνονται! Καὶ σταυρώνομεν τὰς χεῖρας ως Φακήραι. Καὶ τρίζουν γοερᾶς οἱ γηραιοὶ κορυοὶ τῶν δένδρων, και πυρακτοῦνται οἱ ἐρωτοροποῦντες κλάδοι και ἀπανθρακοῦνται τὰ περιχαρῇ φύλλα και ἔνας πελώριος ὄδυρμὸς συνταρασσει τὴν γῆν, ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς δοποίας.

άποσπωνται καὶ πίπτουν ἐπάγω της νεκρά, δολοφονούμενα, τόσα εὔμορφα παχιδά της!

Τίποτε συγκινητικώτερον ἀπὸ τὸν ἄδικον θάνατον ἑνὸς δένδρου καὶ ἀπεισιώτερον ἀπὸ τὸν ἔξιλοθρευμὸν ἑνὸς δάσους. Ἀλλὰ καὶ τίποτε οἰκτρότερον ἀπὸ τὴν ἔνοχον ἀδιαφορίαν τῶν ἀρμοδίων!

*

Εἰς τὸ Παρίσι, τὴν σύγχρονον Βασιλῶν, ἐκεῖ ὅπου θριαμβεύει τὸ γυμνόν, ἡγέρθη πόλεμὸς ὑπὲρ τῆς ἡθικῆς! Οἱ γερουσιαστῆς Μπεραζέ κατήγειλεν ἐπὶ προσδόκη τῶν δημοσίων ἥθων τρεῖς ἀσθοῦνται, αἵτινες εἰς τὸ Φολί Ρουχιγάλ καὶ εἰς τὸ Φολί Πιγκάλ ἐνεφανίσθησαν γυμναὶ ἐπὶ σκηνῆς, μὲ μίαν μόνον ζωνὴν ἐκ διαφοροῦς ὑφάσματος περὶ τὴν ὁσφύν. Μίχ μάλιστα ἐξ αὐτῶν εἶναι... Ἐλληνὶς ὄντας Καβαλλιέρου—ἡ Γερμανή Αἴμιδλ—ἐμφανισθεῖσα ὡς ἀρχαῖον ἄγαλμα. Οἱ Εἰσαγγελεῖς ἐν τῇ ἀγροτείᾳ του ἐφθέγγατο: «Δὲν εἰμεθε εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα» Τὸ ὄποιον σημαίνει ὅτι τότε οἱ γυμνοὶ ἡσαν ἡθικοὶ καὶ ἡμεῖς σήμερον οἱ ὑπὲρ τὸ δέον ἐνδευμένοι εἰμεθα ἀνήθικοι, ἀφοῦ εἰς μίαν χορεύτριαν ἀρχαῖον χοροῦ σκανδαλιζόμεθα βλέποντες μόνον τὴν σάρκα. Μίχ ἐκ τῶν δικαζομένων καλλιτεχνίδων εἶπεν, ἀπολογουμένη, ὅτι πρέπει νὰ είναι τις ἔκφυλος διά νὰ παρεξηγήσῃ τὴν γυμνότητά της εἰς τὰς πλαστικὰς στάσεις ἃς ἐκ καλλιτεχνικοῦ ὅρμωμένη αἰσθήματος ἐλάμβανε. Η Αἴμιδλ. . . ἡθωώθη παμψήφει.

Συγχρόνως ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ ἴδιου Μπεραζέ συνῆθεν εἰς Παρισίους συνέδριον ἀντιπορονγραφικὸν δι’ οὓς ἐπικήτεῖται ὁ περιορισμὸς τῶν ἀνηθίκων μυθιστορημάτων δι’ ὧν δηλητηριάζονται αἱ λαϊκαὶ τάξεις. Οἱ Γάλλοι φαίνεται θέλουν νὰ μιμηθοῦν τοὺς Ἰάπωνας, περὶ οὓς ἀπαγορεύεται τὸ γυμνὸν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ ζωγραφικῇ. Ή ἀστυνομία ἔξανγκλαῖει τοὺς ζωγράφους νὰ καλύπτουν τὰ γυμνά σώματα. Εσχάτως μόλις, εἰς βουλευτής—ἀναγράφομεν τὸ δόγμα του ἵνα παραδοθῇ εἰς τὴν ἀθανασίαν—οἱ Σάουα διμιλῶν περὶ καλλιτεχνίας ἐτόλμησε γὰρ συγγρορήσῃ ὑπὲρ τῆς ἀνάγκης τοῦ γυμνοῦ.

΄Αντιθέτως ὅμως ἡ διάσημος Ἀγγλίκης ἡθοποιὸς μίς Μώδ Αλλάν διαμαρτυρούμενη, διότι ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ τοῦ Μάντζεστερ ἡρνήθη νὰ τῆς δώσῃ τὸ θέατρον διὰ τὸ πραστήση τὴν «Σαλωμῆ» ἐν ἡ παρουσιάζεται ἡ μίς ἡμίγυμνος, εἰπε πρὸς "Αγγλον ὅημοσιογράφον:

«Μολλοί μοῦ γράφουν ὅτι ὑπεδιέχεται τὴν ὑπέρληψιν τοῦ φύλου μου. Τείνω νὰ πιστεύσω, ὅτι ἡ ἡμική κατήντησε κατ’ εὐθεῖαν ἀνάλογος πρὸς τὸν ἀριθμὸν τῶν φορεμάτων. τὰ ὄποια φορούμεν. Αλλὰ ἡμπορεῖ νὰ εἴναι τις ἀνήθικος καὶ ἀνάλογη φορῇ ἐπτὰ ἀπαλλήλως μανδύχες. Ή ἀποδικιμούσα τῆς απὸ σκηνῆς γυμνότητος εἶναι καθαρὰ συμνοτυφία».

*

Τὸ σπουδαιότερον γεγονός τῆς ἑδομάδος εἶναι τὸ μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος δοθὲν Σύνταγμα ἐν Τουρκίᾳ. Οἱ Νέοτουρκοι ἐδεῖξαν σθένος ψυχῆς. Καὶ εἰς τὴν σιωπηλὴν καὶ μυστηριώδην καὶ περίφορον Τουρκίαν τὰ πάντα μετεβλήθησαν Διαδηλωτικὲς ἐπὶ διαδηλώσεων ἀτικαταστάσεις καθ’ ἑδομάδαν ὑπουργῶν καὶ δραπέτευσεις αὐτῶν· ὁ Ἑλλ. ἐθνικὸς Ἱμνὸς ἀνακρούεται ἀνὰ τὰς ὁδούς· ὁ Πατριάρχης Ιωάκειμ ἀσπάζεται πανηγυρικῶς τοὺς Νεοτούρκους· ἡ λογοκορισία καταργεῖται καὶ ὁ Βυζαντινὸς τύπος ιδρύει Λέσχην, ὁ δὲ Ἀθηναϊκὸς πρακτορεῖα ἐν Τουρκίᾳ οἱ εὐνοῦχοι ἔκδικονται πὺξ λὰξ ἀπὸ τὰς χανούμ, αἱ ὄποιαι πετοῦν γιασμάκι καὶ φερετζὲν καὶ ἡγοῦνται διαδηλώσεων· ἡ μυστικὴ ἀστυνομία φυγαδεύεται, οἱ ἀντάρται τῆς Μακεδονίας ἀπελευθερούνται καὶ ὁ Σουλτάνος, ὅστις ἐδέχετο τοὺς ἐπίσκεπτας μὲ τὸ πολύκροτον ἀνὰ χεῖρας, ἥδη ἐκφωνεῖ αὐτοπροσώπως λόγους ἀπὸ τὸ Ἀνάκτορόν του, τὸ ὄποιον ἐφοβεῖτο ὁ διαβάτης καὶ γ’ ἀτενίστη καν, καὶ ἀποκαλεῖ τοὺς διαδηλωτάς, ὅπως καὶ ὁ ἴδικός μας Βασιλεὺς, «παιδιά». Ή Τουρκία ἀνακῆ, γίνεται ἐλευθέρα, ἀναπνέει... Οὕτε ὡς σηνειρον δὲν θὰ τὸ ἐφαντάζετο τις χθὲς ἀκόμη! .

ΔΑΦΝΙΣ



← ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ →



ΕΝ γράφουν μόνον οἱ κριτικοὶ θεατρικάς ἐπιθεωρήσεις. «Ἔχουμεν καὶ τὰς ἄλλας θεατρικάς ἐπιθεωρήσεις ή μᾶλλον ἐπιχειρήσεις, αἱ ὄποιαι εἶνε κρᾶμα κωμῳδίας, κωμειδυλλίου καὶ φάρσας—πρὸ παντὸς φάρσας.

Διὰ νὰ γραφῇ μία ἐπιθεωροῦσ δὲν ἀπαιτούνται σπουδαῖα πράγματα. Η συνταγὴ εἶναι εὐκολός. Λάβε γεγονότα τῆς ἐποχῆς εἰς οἰονδόποτε κλάδον τῆς ἐπιστητοῦ καὶ ἀνάγωνται. Ζητήματα ποδιτικά, φιλολογικά, ἔξωτεροικά, ἐκπαιδευτικά, κοινωνικά, βιομηχανικά, ἀδιάφορον ἀνάμιξον

μετ’ ἀσμάτων πολλῶν προτιμότερα εἶναι ἐκεῖνα ποῦ παίζουνται ταραντέλαι ἀλλὰ καὶ τὰ σφυρίγματα τῶν χαμνίων ἡμποροῦν νὰ υποδειξουν μερικά. Πρόσθετες προσωπικόν κομπάροσων, μεγαλοπρεπείας ἔνεκεν. Υπόθεσιν πολὺ διλίγον, μὲ σύνδεσμον κανένα μόνον συνδέσμων γράμματικῶν ἐπιτρέπεται νὰ γείνῃ χρῆστις καὶ ίδιως διαζευκτικῶν. Λάβε χορὸν τοῦ συρμοῦ, εἰ δυνατόν, καὶ μπαλέτον. Ἐπίπασον μὲ καλαμπούρια πλικιάς 1—3 ἐτῶν, λάβε θάρρος, τύπωσίν πηκυταῖα προγράμματα καὶ ἀναδίβασον ἐπὶ σκηνῆς—κατὰ τὸ πέμψον εἰς φούρον. Τὰ ἐγχειρίδια τῆς μαγειρικῆς προσθέτουν συνήθως εἰς τὸ τέλος ἑκάστης συνταγῆς: «Καὶ καλὸν ὅρεξιν». Εἰς τὴν θεατρικὴν μαγειρικὴν δύναται νὰ γραφῇ: «Καὶ καλὰ ποδοστά!»

Αἱ ἐπιθεωρήσεις ἐν τούτοις, μ’ δλην τῶν τὴν